

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Gfv.VII.30.374/2014/3.

A Kúria mint felülvizsgálati bíróság a Dr. Krasznai és Dr. Kollár Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Nagy Endre ügyvéd által képviselt felperesnek dr. Karkosák Balázs ügyvéd által képviselt I.r. és II. r. alperes ellen lízingdíj megfizetése iránt a Fővárosi Törvényszéken 24.P.27.652/2010. számon indult és a Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.21.254/2013/5. számú jogerős ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen az I.r. alperes részéről előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az I. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 127.000 (egyszázhuszonhétezer) Ft felülvizsgálati eljárási költséget.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálati kérelem elbírálása szempontjából lényeges tényállás szerint a felperes az I. r. alperessel, 2007. május 11-én

határozott futamidejű zárt végű pénzügyi lízing (visszlízing) szerződéseket kötött, 3 db MAN típusú omnibusz lízingbeadása céljából. Az I. r. alperes a szerződésekből eredő fizetési kötelezettségeinek teljesítéséért a II. r. alperes, valamint az I. r. alperes cég másik tagja, S B készfizető kezességet vállalt. 2007. július 18-án a felperes azonnali hatállyal felmondta a lízingszerződéseket.

A felperes keresetében 6.313.386 Ft és járulékai megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket egyetemlegesen, meg nem fizetett lízingdíj tartozásra hivatkozással.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Arra hivatkoztak, hogy a felek között nem jött létre lízingszerződés. A felperes által megjelölt szerződéseket a perben nem álló S B tag és nem a cég képviselőjére jogosult II. r. alperes írta alá.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Határozatának indokolásában utalt arra, hogy a szerződő felek jogviszonyában alkalmazandó felperesi üzletszabályzat II/3. pontja szerint a perbeli szerződések érvényességéhez, azok írásba foglalása volt szükséges.

Az elsőfokú bíróság megállapította azt is, bár a lízingszerződések az I. r. alperes által nem kerültek cégszerű aláírásra, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 217. § (2) bekezdése értelmében azok mégis érvényessé váltak. Az I. r. alperes ugyanis az első lízingdíjat megfizette.

Az elsőfokú bíróság kifejtette azonban, a lízingszerződések hatályba lépéséhez szükséges egyéb szerződési feltételek nem teljesültek, így a felperes teljesítést nem követelhet. A bíróság utalt arra is, a felperes szerződésben kikötött elállási joga ellenére felmondással élt. Ez utóbbira azonban nem volt jogosult, emiatt az ebből eredő jogkövetkezményeket sem érvényesíthette az alperesekkel szemben.

A felperes részéről előterjesztett fellebbezés folytán eljárás másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és kötelezte az alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 6.260.800 Ft-ot és annak járulékait.

A fellebbezés indokaira tekintettel kifejtette: a perbeli lízingszerződéseket írásban kötötték meg, ezért nem az alaki szabályok megsértése miatti érvényességük volt kérdéses. A Ptk. 221. § (1) bekezdése alapján azt kellett vizsgálni, hogy az álképviselő eljárását az I. r. alperes jóváhagyta-e.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az I. r. alperes ügyvezetője, a II. r. alperes a lízingszerződéseket készfizető kezesként aláírta. Ennek során úgy nyilatkozott, hogy azok

tartalmát ismeri. A jelen eljárásban nem vitatta azt sem, hogy az I. r. alperesnek szándékában állt a perbeli buszok lízingbe vétele. A másodfokú bíróság utalt arra is, a II. r. alperes járt el az I. r. alperes számláját vezető pénzügyi intézetnél a lízingszerződések teljesítéséhez szükséges feltételek biztosítása érdekében is. Az ítélet tábla szerint mindebből okszerűen az a következtetés vonható le, hogy a Ptk. 221. § (1) bekezdése szerint az I. r. alperes jóváhagyta az álképviselő eljárását, ezáltal a szállítási- és lízingszerződések a felperes és az I. r. alperes között létrejöttek.

A felülvizsgálati kérelmében az I. r. alperes a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet a Ptk. 217. §-ába ütköző módon jogszabálysértő, mivel a perbeli szerződések érvényes létrejöttéhez az I. r. alperes törvényes képviselőjének a cégszerű aláírása lett volna szükséges.

Előadta, a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) 210. § (1) bekezdése és a felperes üzletszabályzatának II.3. pontja is azt támasztja alá, hogy a szerződés érvényességéhez, annak írásba foglalására lett volna szükség. Az I. r. alperes utalt arra is, hogy a jogerős ítélet a Ptk. 221. § (1) bekezdésébe is ütközik. Álláspontja szerint ugyanis az álképviselő eljárásának utólagos jóváhagyása kizárólag az akarati hiba orvoslásának az eszköze. Az alaki hiba még utólagos, megfelelő alakisággal történő írásba foglalással sem orvosolható.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (2) bekezdése értelmében, a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül. Azt az abban hivatkozott indokok alapján nem találta jogszabálysértőnek.

Az alperesek helytállóan hivatkoztak arra, hogy a perbeli lízingszerződések megkötésének időpontjára tekintettel alkalmazandó Hpt. 210. § (1) bekezdése szerint - tehát jogszabály által előírtan - a feleknek írásban kellett megállapodniuk. Állításukkal ellentétben azonban - amint arra a másodfokú bíróság is utalt ítélete 3. oldalának utolsó bekezdésében - erre tényszerűen sor került. A peres iratok között fellelhető, a szerződéseket tartalmazó okiratok ezt bizonyítják. Az nem vitás, hogy az I. r. alperes nevében nem annak cégjegyzésre jogosult törvényes képviselője, a II. r. alperes írta alá a megállapodásokat. Éppen ezért helytállóan állapította meg a másodfokú bíróság, hogy a helyette eljáró személy álképviselőnek minősült, akinek eljárását a Ptk. 221. § (1) bekezdése alapján kellett megítélni. A jogerős ítélet tartalmazza mindazokat a tényeket, amelyek alapján okszerűen

kizárólag arra a következtetésre lehetett jutni, hogy a II. r. alperes mint az I. r. alperes törvényes képviselője jóváhagyta a perbeli szerződéseket, így azok érvényesen létrejöttek. A Kúria kiemeli ezen tények közül azt, hogy a lízingszerződések létrejöttére vonatkozó I. r. alperesi szándék, akarat egyértelműen kitűnt abból, hogy törvényes képviselője, a II. r. alperes az I. r. alperesi fizetési kötelezettségek teljesítéséért - ugyanabban az okiratban foglaltan, azt kezesi minőségében aláírva - maga is kötelezettséget vállalt.

Az I. r. alperes a jogerős ítéletnek a szerződések hatályba lépésével, a keresetösszegezésével kapcsolatos megállapításait nem támadta, így e körben a Kúria a jogerős ítéletet nem vizsgálta, nem vizsgálhatta.

A jogerős ítélet mindezekre figyelemmel, a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott indokok miatt nem jogszabálysértő. A Kúria ezért azt hatályában fenntartotta a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján.

A felülvizsgálati eljárásban pervesztes I.r. alperest a Pp. 270. § (1) bekezdése értelmében irányadó Pp. 78. § (1) bekezdése kötelezte a felperes - jogi képviselője által ténylegesen kifejtett ügyvédi munkával arányban álló - felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére. A Kúria ennek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdése, illetve 4/A.§-a alapján, általános forgalmi adóval növelt összegben határozta meg.

Budapest, 2015. május 26.

Dr. Pethőné dr. Kovács Ágnes sk. a tanács elnöke, Dr. Osztovits András sk. előadó bíró, Dr. Vezekényi Ursula sk. bíró